

Aan mijn geweldige Nederlandse en Belgische lezers,

Als je dit leest heb je waarschijnlijk zowel *De genezer van Zalindov* als *De gevangene van Vallenia* gelezen en dus wil ik je ten eerste graag bedanken! Het betekent heel veel voor me dat je zo hebt genoten van de eerste twee boeken dat je de serie uit wilde lezen!

Dit laatste boek, *De verrader van Evalon*, is heel bijzonder voor me. Als jij iemand bent die altijd voorin het boek even kijkt aan wie het boek is opgedragen en achterin het dankwoord leest, zul je erachter komen dat het schrijven van dit boek enorm moeilijk voor me is geweest. Dat kwam echter niet door het boek zelf, maar door een heleboel externe omstandigheden die in mijn persoonlijke en professionele leven speelden toen ik de opzet voor dit boek aan het maken was. Maar het schrijven zelf? Weer terug zijn bij Kiva en Jaren en Naari en Tipp en Caldor en, nou ja, eigenlijk iedereen? Dat was puur genieten. Deze personages betekenen zo veel voor me: ze zijn net kleine mensjes die in mijn brein wonen. En het was me een eer en een voorrecht om ze 'tot leven te wekken', zodat jullie ook tijd met hen konden doorbrengen.

Er vinden zo veel mooie momenten tussen de personages plaats in dit laatste boek en er zijn veel momenten die je hart zullen breken. (Eh, sorry daarvoor. *Ongemakkelijke, verontschuldigende blik*) Maar naast alle emoties vind je hier ook een heleboel actie en avontuur, zelfs nog meer dan in de vorige twee boeken. Ik heb zo veel plezier gehad met het schrijven van deze scènes en ik kan niet wachten tot jij alles zelf kunt gaan ervaren!

Dat gezegd hebbende, ik zal stoppen met mijn geratel. Ik wil je alleen nog even meegeven dat ik hoop dat je geniet van Kiva's laatste reis in Wenderall en dat je hieruit, net als uit de eerste twee boeken, meeneemt: wat er ook gebeurt in je leven, er is altijd hoop op een betere toekomst. Je bent een overlever, net als Kiva, en je mooiste dagen liggen nog in het verschiet. Ik hoop dat dit boek je daaraan

zal herinneren en dat het je op avontuur laat gaan, al is het maar in je fantasie.

Veel plezier!

En onthoud:

△»≡#.∴≡ ∫∂~2↓≡∫ ∫#↓.∴
∴↓∞ ∫∂≡≡^∫ ∫∂~2↓≡∫

A handwritten signature in black ink that reads "Jeroen". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke at the bottom.

De
verrader
van
Evalon

Lynette Noni bij Boekrij:

De *Genezer*-serie:

De genezer van Zalindov

De gevangene van Vallenia

De verrader van Evalon

Lynette Noni

De
verrader
van
Evalon

Kiva dacht dat ze wist wat ze wilde, maar
haar tijd in Vallenia heeft dat veranderd.
Nu moet ze alles op alles zetten
om haar fout te herstellen.

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-225-9548-0
ISBN 978-94-023-1943-9 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Blood Traitor*
Beeld- en omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Kaarten Wenderall en Zalindov: © Francesca Baerald
Zetwerk: Pier Post

© 2022 Lynette Noni
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezer,

Deze serie is heftige thema's nooit uit de weg gegaan,
maar gezien het einde van *De gevangene van Vallenia*
lees je in dit boek over Kiva's grootste uitdaging tot nu toe.
Hoewel ik heb geprobeerd om zo zorgvuldig mogelijk
om te gaan met de thema's in dit boek, kunnen de
volgende pagina's triggers bevatten voor sommige lezers.

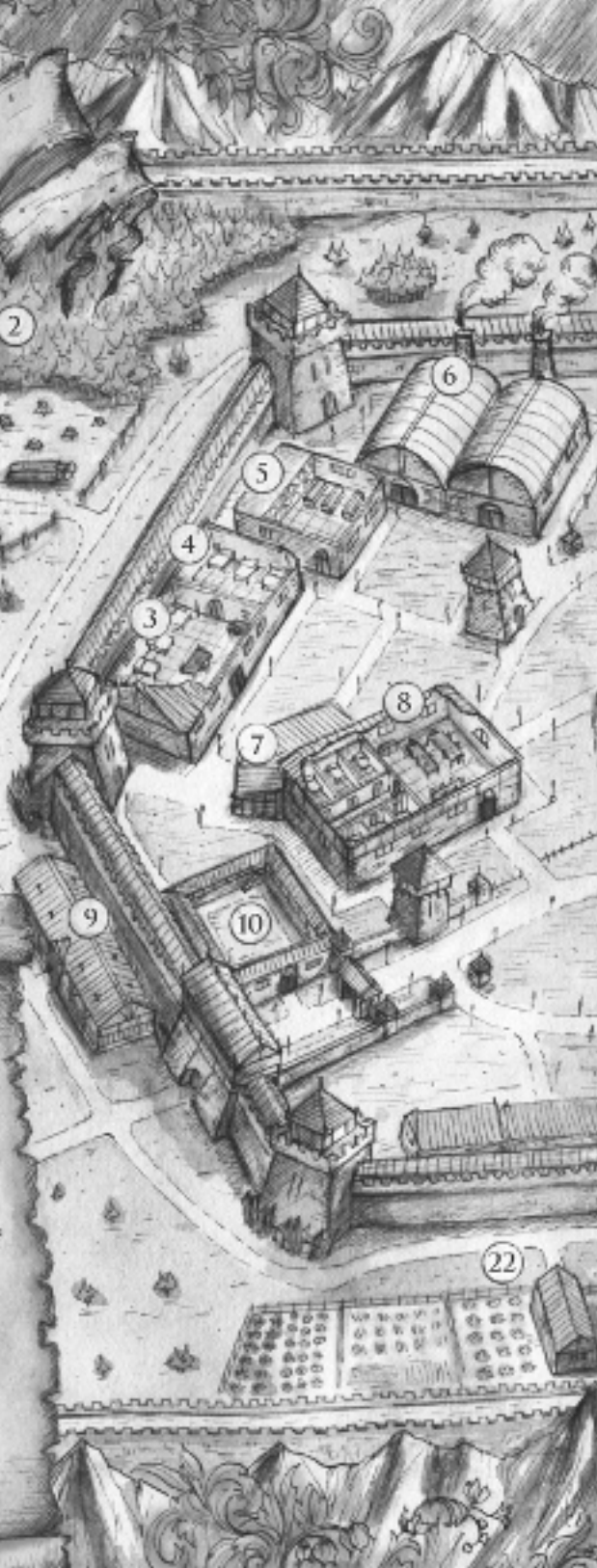
A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. G. J. J.', with a stylized flourish underneath.

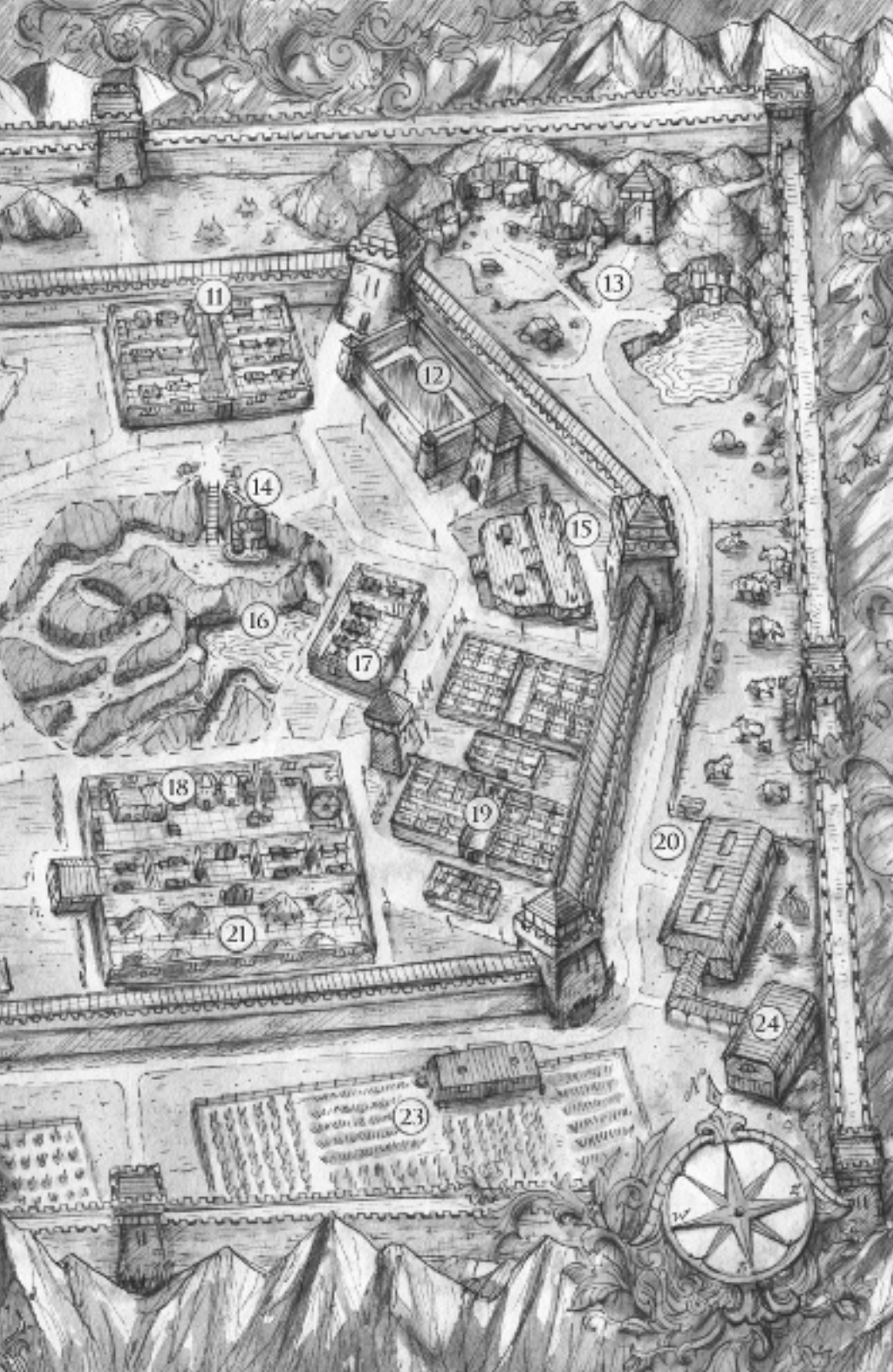
Voor iedereen die ooit heeft willen opgeven
maar besloot om toch door te gaan
om te blijven proberen
om te blijven hopen
om te blijven overleven:

Dit boek is voor ons.

ZALINDOF

1. HOUTZAGGHE	14. TUNNEL
2. ZWART WOOD	15. GEDIN
3. ZIEKENHUIS	16. AGSTER
4. ZIEKENSCHRIJFT	17. KOUKAT &
REKOPHUIS
5. MONTGARDIN	18. GOESTEREN
6. CREAMHUIS	19. COLLENREK
7. KENNEL	20. BOKKREK
8. CENTRALE BAKKERIJ	21. LUMINGMANS
9. STALLEN	22. MESTHUIS
10. INGANGHUIS	23. GRANGVELDEN
11. WERKDOOR	24. SLECHTST
12. AFWAS	
13. GODES	

11

13

12

14

15

16

17

19

18

20

21

24

23

Proloog

De vrouw huilde.

De tranen stroomden over haar gezicht, druppelden van haar wangen en doorweekten haar tuniek. Ze mocht geen krik geven. Niemand kon weten hoeveel verdriet ze had.

Want niemand zou het begrijpen.

Ze sloeg haar armen om haar knieën, staarde naar de duisternis in haar tent en bad tot de lang vergeten goden. Smeekte hun om vergiffenis. Ook al wist ze dat ze dat niet verdiende, dat ze dat nooit zou kunnen verdienen.

Niet na wat ze had gedaan.

Niet na wat ze had gecreëerd.

Snikkend dook ze in elkaar.

‘Ik heb een fout gemaakt,’ prevelde ze geruisloos. ‘Ik wil het ongedaan maken. Ik moet het ongedaan maken.’

Zo vond de man haar: drijfnaat van de tranen, in paniek heen en weer wiegend.

Hij verstijfde even bij de ingang van haar tent, snelde naar haar toe en knielde voor haar, terwijl hij haar trillende handen vastpakte. ‘Wat is er gebeurd, lieverd? Ben je ziek? Heb je pijn?’

Haar waterige ogen keken in die van hem. ‘Ik had het mis,’ wist ze uit te brengen.

Hij fronste. ‘Wat had je mis?’

Er biggelden meer tranen over haar wangen. ‘Alles.’

De man deed geen moeite om zijn verbazing te verbergen. Of zijn angst.

‘Het gaat niet goed met je,’ zei hij. ‘Ik zal Zuleeka vragen of ze je wil genezen –’

‘Nee!’ schreeuwde de vrouw. Ze trok haar handen terug. Haar spanning was voelbaar in de tent.

De man zakte wat dieper door zijn knieën en hield haar nauwlettend in de gaten. Zachtjes vroeg hij opnieuw: ‘Wat is er gebeurd?’

Het bleef een lange tijd stil. Toen de vrouw eindelijk antwoord gaf, was het met een pijnlijk klinkende, schorre stem. ‘Zuleeka heeft ze vermoord. Met één handbeweging brak ze hun nekken.’

De man trok wit weg. ‘Van wie?’

‘De dorpelingen... Iedereen langs wie ze liep. Iedereen van wie de blik haar niet aanstond. Iedereen die zich niet bij ons wilde aansluiten.’ De vrouw slikte moeizaam. ‘Ze denken allemaal dat ik het was. Maar ik...’ Ze schudde haar hoofd en fluisterde: ‘Ik wist dat ze steeds sterker aan het worden was, maar dit... Dit was nooit de bedoeling. Ik heb dit nooit gewild. Ze had me beloofd dat ze het niet meer zou doen, niet meer na de laatste keer toen ze... Toen ik...’

‘De vorige keer heb jij haar tegengehouden,’ zei de man op z Salvende, maar ferme toon. ‘Dankzij jou kon ze de prins en zijn wachter niet doden. Ze zijn nog springlevend.’

‘Die wachter raakte haar hand kwijt!’

‘Als jij haar niet had bevrijd van de magie die haar in haar greep hield, was ze meer kwijtgeraakt dan alleen haar hand. En dan zou de kroonprins nu morsdood zijn.’ Op zachte toon voegde hij eraan toe: ‘Tot voor kort had jij dat zo gewild. Weer een Vallentis minder.’

‘Ik had me niet gerealiseerd...’ De vrouw schudde opnieuw haar hoofd. ‘Hij is nog maar een jochie. Nog jonger dan Torell. Toen ik hem zag, kon ik...’ Ze sloot haar ogen en zei opnieuw: ‘Hij is nog maar een jochie.’

‘En toch staat zijn familie tussen jou en je doelen. Staat hij tussen jou en je doelen.’

‘Er zijn andere manieren om de troon over te nemen. Manieren waarbij niemand om wie ik geef nog iets wordt aangedaan. Ik kan...’ Ze snikte. ‘Ik kan niemand meer kwijtraken. Niet op deze manier. Als ze haar krachten blijft gebruiken om anderen kwaad te doen, wordt dat nog haar dood. De magie zal haar van binnenuit kapotmaken.’

De man koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Je kunt niet jezelf de schuld geven van de dingen die Zuleeka doet. Ze is zelf verantwoordelijk voor haar eigen keuzes.’

‘Dat is niet waar, Galdric. Alles wat zij doet is mijn schuld,’ zei de vrouw. Haar gedachten keerden terug naar wat zich slechts een

paar uur geleden had afgespeeld. Verbrijzelde botten en gebroken nekken, lichamen die op de grond vielen... Mannen, vrouwen en kinderen: dood in een oogwenk. 'Ik heb haar alles geleerd wat ze weet. Dit is mijn schuld.'

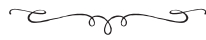
Er viel een bedrukte stilte voordat de man, Galdric, vroeg: 'Wat zijn je bevelen, mijn koningin?'

Toen pas keken de smaragdgroene ogen van Tilda Corentine hem aan. Zoals altijd was er een stille verstandhouding tussen haar en haar beste vriend, haar vertrouwdste adviseur, toen ze fluisterend antwoord gaf. Toen ze hem om hulp smeekte.

En toen bogen ze zich naar elkaar toe en smeedden ze een plan.

Het heden

1

Kiva Corentine stond in brand.

De vlammen verschroeyden haar lichaam en haar bloed kookte in haar aderen. Ze kreunde en worstelde tegen de handen die haar vasthielden.

‘Ze heeft koorts,’ zei een norske mannenstem. ‘Haal wat water voor haar.’

Haar zintuigen werden overweldigd door de geur van braaksel zo dichtbij dat het wel van haar moest zijn. Ze kokhalsde opnieuw.

Ze was ziek.

Nee. Niet ziek.

Ergens, diep vanbinnen, wist ze dat haar klachten niet werden veroorzaakt door een ziekte.

Ze werd overspoeld door een stroom aan herinneringen: blauwgouden ogen en lippen die opgezwollen waren van het zoenen, dodelijke schaduwen en kapot glas, karamelpoeder en ijzeren tralies. Maar toen verdwenen de gedachten weer. De beelden werden uit haar brein geschroeyd. De verzengende hitte was het enige wat ze kende, het enige wat ze was.

‘God, wat is zij er slecht aan toe,’ zei een vrouwenstem vol afschuw.

Er werd een houten beker aan Kiva’s lippen gezet. Water stroomde haar gortdroge keel in en gutste over haar kin.

‘Klopt,’ zei de man. ‘En ze is jouw verantwoordelijkheid. Ik heb geen tijd voor de doden.’

De handen die Kiva vasthielden, verdwenen weer. Ze probeerde rechtop te gaan zitten, maar de vlammen omwikkelden haar torso. Een paar seconden lang vlogen haar ogen eventjes open, maar ze zag geen vuur. Ze was het zelf: de vuurzee zat in haar.

‘Ze leeft nog,’ zei de vrouw.

‘Geef het nog even,’ zei de man. Zijn stem kwam van verder weg, alsof hij bezig was om te vertrekken. ‘Ze heeft zo veel van dat spul gehad dat ze letterlijk niet meer zonder kan. Je kunt haar maar beter aan haar lot overlaten. Of verlos haar uit haar lijden, als je dat aankunt.’ Ze hoorde een snuivend geluid. ‘Dat zal voor jou wel geen probleem zijn.’

‘Jij bent de genezer in deze gevangenis,’ zei de vrouw kwaad. ‘Het is jouw taak om haar te helpen.’

De man maakte opnieuw een snuivend geluid. ‘Niemand kan haar nu nog helpen.’

Het gebonk in Kiva's oren was zo hard dat ze het geluid van zijn weglopende voetstappen amper kon horen. Haar hart ging onnatuurlijk snel tekeer. Gevaarlijk snel.

Een deel van haar wist dat ze zich zorgen zou moeten maken om haar toestand, maar dat deel kon helemaal niets, het kon niet eens denken door de allesoverheersende pijn die door haar lichaam raasde.

Door de pijn heen hoorde ze gevloek, gevolgd door een ruwe hand achter haar nek die haar hardhandig omhoogduwde. Opnieuw werd de beker aan haar lippen gezet.

‘Drink,’ beval de vrouw, terwijl ze water in Kiva's mond goot. ‘Als je dit wilt overleven, moet je drinken.’

Kiva probeerde het bevel op te volgen. Ze stikte bijna in de vloeistof en bleef zich maar afvragen waarom ze het deed. Als dit leven was, zou ze beter dood kunnen zijn. Uit haar lijden verlossen, had de man gezegd. Dat wilde Kiva: een snel einde aan deze gloeiend hete hel, zodat het gapende gat in haar hart voor altijd weg zou vallen.

Een gat dat niets te maken had met haar huidige toestand.

Ze zag opnieuw blauw-gouden ogen voor zich. Het vluchtige beeld voelde als een ander soort marteling, voordat het weer verdween.

‘Verdomme, Kiva, drinken!’ riep de boze vrouwenstem.

Maar Kiva kon niet meer drinken. Ze begon te rillen: het vuur vocht tegen het ijs. Het zweet stond op haar huid, ook al trilde ze van de plotselinge kou. Maar toen er een deken over haar heen werd geslagen, kreunde ze en smeekte ze of hij weer weggehaald kon worden.

Te heet.

Te koud.

Te veel.

‘Alsjeblieft,’ kreunde ze met schorre stem. Ze wist niet zeker wat ze vroeg, of aan wie. ‘Alsjeblieft.’

‘Zo ga jij niet sterven,’ zei de vrouw vastberaden. ‘Niet op deze manier.’

Maar Kiva geloofde haar niet. Want ze wilde dat er een einde aan kwam: aan alles.

En toen ze de marteling niet meer kon verdragen, verwelkomde ze de zalige omhelzing van het oneindige.

Het eerste wat Kiva zag toen ze haar ogen opende, was de slang.

De kamer om haar heen draaide. De slecht verlichte ruimte was gevuld met lege emmers en schamele dekens. Een bekende, bijtende geur wakkerde haar herinneringen aan.

Ze was in de ziekenboeg, fluisterde een afgelegen deel van haar brein. De ziekenboeg van Zalindov.

Ze hoorde een waarschuwing door haar gedachten galmen, maar ze kon het niet opbrengen om zich echt zorgen te maken: niet met de smaak van karamel nog op haar tong, niet toen de slang haar bek opende om te praten.

‘Houd je hoofd erbij!’ siste de slang, terwijl Kiva ruw door elkaar werd geschud. Het beest klonk net als de vrouw die water in haar keel had gegoten.

Kiva giechelde en stak haar hand uit om het dier aan te raken.

Haar hand werd weggeslagen. ‘Je moet me volgen, de tunnels in, anders maken ze je af. Luister je wel? Als je niet werkt, ga je eraan.’

De slang klonk zo bezorgd dat Kiva rechtop ging zitten. Haar hoofd viel naar opzij. Haar zicht was troebel, maar ze zag dat ze een besmeurde grijze tuniek droeg. Ze trok haar neus op toen ze haar eigen braaksel rook.

‘Bij de goden, je hebt geen idee wat er gebeurt, of wel?’ mompelde de slang. Het beest wikkelde zich om Kiva’s rug en trok haar over-eind. ‘Ze hebben je te veel engelenstof gegeven op de heenreis en nu kun je niet meer zonder.’ De slang sleepte haar door de ziekenboeg. ‘Ik heb wat weten te vinden. Hiermee kun je de komende paar dagen vooruit. We moeten je langzaam laten afkicken, anders houden je organen ermee op. Begrijp je wat ik zeg?’

‘Pratende slangen,’ zei Kiva dromerig. Ze strompelde toen ze de zonneschijn in werd getrokken. Ze stak haar hand op en grijnsde naar alle regenboogkleuren om haar heen. ‘Mooie dag.’

De slang vloekte en zei met samengeknepen kaken: ‘Kiva, ik ben het. Cresta. Verman je.’

Cresta.

Geen slang, dus.

Maar het scheelde niet veel.

Cresta Voss. De naam wekte in Kiva gevoelens op van wrok en angst. In gedachten zag ze een gespierde jonge vrouw voor zich met vies rood haar, groenbruine ogen en een tatoeage van een slang op de zijkant van haar gezicht. Ze was een groeewerker in Zalindov, iemand die Kiva al langer dan vijf jaar kende. Iemand die vijf jaar lang openlijk een hekel had gehad aan Kiva en die de leider was van de rebellen van de gevangenis. Ze was trouw aan Kiva’s zus, Zuleeka Corentine, die nu koningin was van Evalon en op een gestolen troon zat nadat ze Kiva alles had afgenomen. Alles... en iedereen.

‘Stoute slang,’ mompelde Kiva, terwijl ze Cresta’s arm van zich af probeerde te trekken. ‘Ga weg.’

‘Houd daarmee op,’ zei Cresta. Ze hield Kiva steviger vast en begeleidde haar van het grindpad naar het dode gras. Ze liep naar het stenen gebouw met de koepel in het midden van het terrein. ‘Zonder mij overleef je deze dag niet.’

‘Heus wel.’ Kiva struikelde opnieuw bijna terwijl ze over de droge klonten aarde probeerde te lopen. Ze bleef maar draaiende kleuren zien: ze stuiterden van de omliggende kalkstenen muren af die hen in de verte omringden. ‘Of niet. Doet er niet toe.’

‘Hoor je wel wat je zegt?’ vroeg Cresta, terwijl ze om een groot gat in de aarde liepen. Dat gat trok even Kiva’s aandacht. Ze moest haar best doen om de herinnering terug te halen: hoe de uitkijktoren was geëxplodeerd en in elkaar was gestort. Er was nu niets meer van over: alleen nog de herinnering aan waar de toren ooit stond.

‘Mot.’ Kiva bracht hijgend de naam uit van de man die de toren had vernietigd. Even maakte een helder moment zich van haar meester. ‘Waar is Mot?’

‘Dood,’ zei Cresta op vlakke toon. ‘De directeur heeft hem zelf vermoord, vlak na de rel. De rel die jij hebt gebruikt om te ontsnappen.’

Kiva voelde het verdriet in haar hart toen ze dacht aan de mortuariummedewerker die voor haar had gezorgd en haar had geholpen om de Proeven te overleven, maar voordat ze het wist was de herinnering alweer verdwenen. Ze schudde haar hoofd en probeerde de wentelende kleuren te laten verdwijnen. Ze probeerde zich te herinneren wat de slang had gezegd. ‘Niemand ontsnapt uit Zalindov.’ Een maniakale lach rolde over haar lippen. ‘Zelfs niet als het wel lukt.’

Cresta kon niet reageren: er liepen nog meer in het grijs geklede gevangenen stijfjes over het dorre veld. De vermoeidheid was duidelijk zichtbaar op hun gezichten terwijl ook zij naar het gebouw met de koepel liepen.

‘Herpak jezelf voordat we bij de tunnels aankomen, anders sturen de wachters je naar de Afgrond,’ waarschuwde Cresta zachtjes. ‘Misschien vinden ze dat al te veel moeite.’

‘Boeit me niet,’ mompelde Kiva, terwijl ze verder slenterde.

De groeewerker kneept hard in haar arm en siste: ‘Je hebt mij ooit verteld dat ik sterk en krachtig was en dat ik alles kon overleven. Dat ik een reden moest zoeken om te overleven. Nu vertel ik jou hetzelfde, Kiva Meridan.’

Kiva liet zich wegzakken in Cresta’s armen. ‘Zo heet ik niet.’

‘Jawel.’

‘Niet waar.’

‘Je bepaalt zelf wie je bent,’ zei Cresta fel. ‘Je bepaalt zelf wat je bent. En op dit moment moet jij ervoor kiezen om te leven. De rest vogel je later wel uit.’

Ondanks haar bedwelmde toestand hadden die woorden wel effect op Kiva. Het idee dat zij zelf een keuze had gehad, was belachelijk. Tien jaar lang had ze in Zalindov geleefd volgens de keuzes van anderen en had ze dag in, dag uit moeten vechten om te overleven. Toen ze eindelijk van de vrijheid mocht proeven, leidden haar beslissingen haar weer terug naar af. En onderweg had ze meer verloren dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

Het gat in haar hart deed zeer. Zelfs het engelenstof kon die pijn niet volledig maskeren.

‘Laat dit heel duidelijk zijn: ik geef geen moer om jou,’ ging Cresta genadeloos verder. ‘Maar je hebt ooit mijn leven gered en daarom sta ik bij je in het krijt. Dus je gaat vandaag overleven en je gaat

morgen overleven en je blijft overleven tot die verdorde drugs uit je systeem zijn. Daarna kijk je maar wat je doet. Leef verder of sterf, dat is dan mijn verantwoordelijkheid niet meer. Maar tot die tijd luister je naar mij. En ik zeg je dat je je moet vermennen en je moet voorbereiden op de ergste dag uit je leven.'

Kiva was zo afgeleid door de toespraak van Cresta dat ze niet had beseft dat ze bij het gebouw met de koepel waren aangekomen en dat ze met de andere gevangenen in de rij waren gaan staan om via de ladder af te dalen naar de tunnels.

Kiva moest haar best doen om helder te kunnen denken en mompelde: 'Waarom ben jij hier?'

Cresta maakte een gefrustreerd geluidje. 'Dat zei ik net.'

Kiva schudde haar hoofd vol watten. De hoeveelheid engelenstof die ze had gekregen was vast minder dan de dosering waardoor ze de afgelopen weken grotendeels bewusteloos had doorgebracht. Door de lagere dosis was ze helder genoeg om nog een vraag te kunnen stellen, al sprak ze de woorden wel lallend uit: 'Nee, waarom ben jij niet in de groeve?'

Cresta aarzelde even voordat ze antwoord gaf. 'Rooke heeft me een andere werkplek toegewezen na de rellen. Hij vond het maar niets dat ik het zo lang had overleefd, dus nu werk ik in de tunnels totdat ik uitgeput raak en ongetwijfeld kom te overlijden.'

Cresta had nog zo'n zes maanden te leven. Maximaal een jaar. Dat was het lot van een tunnelgraver in Zalindov.

Een lot dat ook Kiva ten deel was gevallen nu ze niet langer de genezer van de gevangenis was.

Dat zou haar de stuipen op het lijf moeten jagen, maar ze kon het niet opbrengen om daar iets van te vinden.

Om de een of andere reden wist ze vrij zeker dat het engelenstof daar niets mee te maken had.

'Volgende,' zei een verveeld klinkende mannenstem. Kiva keek op van het dode gras en zag dat ze bij de opening van het gebouw waren aangekomen. Een stel bewakers stuurde gevangenen naar twee ladders die uit een vierkant gat in de grond staken.

'Ik weet dat je nu niet helder kunt denken,' zei Cresta snel, terwijl de gevangenen voor hen in de schacht verdwenen. 'Maar wat je ook doet, laat die ladders niet los.' Toen Kiva haar nietszeggend aankeek, voegde ze er snel aan toe: 'Denk aan iets wat belangrijk